

РЕШЕНИЕ

№ 26

гр. Ловеч , 12.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, I СЪСТАВ в публично заседание на
шестнадесети март, през две хиляди двадесет и първа година в следния
състав:

Председател: ПОЛЯ ДАНКОВА

Членове: ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА
ПЛАМЕН ПЕНОВ

при участието на секретаря ДАНИЕЛА КИРОВА
като разгледа докладваното от ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА Въззивно гражданско
дело № 20214300500051 по описа за 2021 година

за да се произнесе съобрази:

**Производството е по чл.258 и сл.от ГПК,във връзка с чл.203,ал.2 и чл.211 от
КТ.**

С Решение №260132/17.12.2020г.,пост.по гр.д.№1069/2020г. РС-Ловеч е осъдил на основание чл.226,ал.2 от КТ, „П.“ ЕООД с ЕИК *****, седалище/адрес на управление в гр.***, представлявано от управителя Д.И., да заплати на К. П. К. с ЕГН *****, с постоянен адрес в гр.***, сумата от 4 315лв. - обезщетение за претърпените вреди в периода от 14.05.2020г. до 12.07.2020г., включително поради незаконното задържане на трудовата й книжка след прекратяване на трудовото правоотношение, ведно със законната лихва върху главницата, с начало от датата на подаване на исковата молба(23.07.2020г.) до окончателното изплащане на сумата, а иска за разликата над тази сума до пълния претендиран размер е отхвърлен, като погасен чрез прихващане с насрещно вземане на ответника на стойност от 385лв.- за причинени от ищцата на работодателя вреди. На основание чл.78,ал.1 от ГПК „П.“ЕООД с ЕИК *****, е осъдено да заплати на К. П. К. с *****, сумата от 367.23лв. - разноски по делото съразмерно с уважената част от иска. К. П. К. е осъдена на основание чл.78,ал.3 от ГПК да запрати на „П.“ЕООД с ЕИК *****, сумата 62.42лв.- разноски по делото съразмерно с отхвърлената част от иска. На основание чл.78,ал.6 от ГПК „П.“ ЕООД с ЕИК *****, е осъдено да заплати по сметката на РС- Ловеч сумата от 172.60лв.- държавна такса върху уважения размер на иска, съгласно

чл.1 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от К. П. К. от гр.Ловеч, адв. Т. Г.-САК, с адрес гр.***, партер, тел *****, имейл: tgeorgiev@stonard.eu. Обжалва решението в частта, в която е уважено възражението на ответника за прихващане със заплатени от него наказателни постановления за общ размер от 385лв. Счита го за валидно, но недопустимо, като постановено по непредявен иск, а по същество и неправилно в тази му част поради неправилно прилагане на материалноправните разпоредби и съществено нарушение на съдопроизводствените правила.

Излага, че първоинстанционният съд е приел за основателно и доказано възражението на ответника за прихващане със заплатени от него глоби по три броя електронни фишове -серия К № 2197098 от 01.08.2018 г. на ОДМВР - Стара Загора, Серия К № 2485363 от 01.12.2018 г. на СДВР и Серия К № 2972633 от ОДМВР-Русе. Съдът е посочил, че тези електронни фишове обуславят пълна имуществена отговорност на служителя, тъй като нарушенията на ЗДвП са извършени от ищцата умишлено (под формата на евентуален умисъл). Не споделя тези изводи на първоинстанционния съд.

Счита, че е налице нередовност на предявеното възражение за прихващане, а оттам и на недопустимост на съдебното решение в тази му част. От изложените в отговора на исковата молба фактически обстоятелства и твърдения не става ясно каква точно претенция е предявена-за реимбурсиране на ограничена или пълна имуществена отговорност. Обяснява,че се касае за две различни претенции, всяка със свой различен фактически състав, а оттам и с различен предмет на доказване. Пълната имуществена отговорност има три отделни фактически състава - 1.умишлено причиняване, 2. в резултат на престъпление, 3.причиняване не при или не по повод на изпълнение на служебните задължения. Затова в обстоятелствената част на отговора на ответникът е следвало да поясни, че претендира за пълна имуществена отговорност в следствие на умишлено причиняване на вредите или поне да посочи, че счита вредите за умишлено причинени.

Сочи,че първоинстанционният съд нито в проекта си за доклад, нито в доклада е дал правна квалификация на възражението за прихващане с причинени имуществени вреди, вследствие на което не е и очертал релевантните за изхода на делото факти, както и не е разпределил доказателствената тежест по отношение на тях. Отделно ответникът, незнаейки правната квалификация и фактическия състав на претенцията за прихващане, не е знаел какви факти са релевантни и спорни и какви доказателства да ангажира, за да обори основателността на възражението. Едва с решението първоинстанционния съд приема, че е сезиран с претенция за пълна имуществена отговорност в хипотезата на умишлено причинена вреда.

Не споделя и мотивите на първоинстанционния съд за извършване на нарушенията на ЗДвП от субективна страна под формата на евентуален умисъл и ги

определя като необосновани. Пзовава се на съдебна практика и твърди, че изводите на съда за субективната страна - за вината под формата на пряк или евентуален умисъл или на непредпазливост, следва да се основават на обективните данни по делото. Нито в ЗДвП, нито в ЗАНН съществува презумпция / фикция, че всички нарушения по ЗДвП (включително и конкретното) се извършват умишлено. По отношение на пълната имуществена отговорност чл.212 от КТ препраща към гражданските закони. В чл. 45, ал. 2 от ЗЗД се презюмира с оборима презумпция наличието на вина, но не и умисъл, като една от проявите ѝ форми. Твърди, че не става ясно въз основа на какви доказателства по делото съдът е приел за доказано, че и трите деяния от субективна страна са извършени именно под формата на евентуален умисъл.

Не споделя и възприетия от първоинстанционният съд подход на определяне на вида на търсената отговорност при наличие на затруднения при преценката. Твърди, че съдебната практика е именно в обратна насока, като приема, че в тежест на работодателя е да докаже всички предпоставки от фактическия състав на пълната имуществена отговорност, включително и умисъла като форма на вината (с изключение на хипотезата на установени липси и отговорността на отчетник, в който случай законодателят изрично въвежда оборима презумпция, с която обръща тежестта на доказване и я възлага на работника / служителя). Цитира съдебната практика.

Допълва, че ответникът- работодател сам е избрал да заплати глобата, вместо това да посочи отговорното лице на контролния орган така, както постановява чл.189, ал.5, изр.2 от ЗДвП-в 14-дневен срок от получаването му собственикът заплаща глобата или предоставя в съответната териториална структура на МВР работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. На лицето, посочено в декларацията, се издава и изпраща електронен фиш по ал.4 за извършеното нарушение. Първоначално издаденият електронен фиш се анулира. В случай, че ответникът е привел поведението си в съответствие с тази разпоредба, то ищцата е могла да упражни правото си на обжалване по реда на чл.189, ал.8 от ЗДвП и да наведе доводи за неговата законосъобразност. Като е избрал тази линия на поведение и е лишил ищцата от възможността да реализира правото си на оспорване законосъобразността на тези три броя фишове, ответникът и следва да понесе негативните последствия от избора си.

Моли решението да се отмени в обжалваната му част и претенцията ѝ се уважи в пълния ѝ претендиран размер. Моли да се присъдят направените разноски.

В срока по чл.263 от ГПК е постъпил отговор от „П.“ ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр.***, представлявано от управителя си Д.И. чрез: адв.В. П.-АК–Добрич. Счита въззивната жалба за допустима, но неоснователна. Не се съгласява с твърдението на въззивника за нередовност на възражението за прихващане, а оттам и недопустимост на съдебното решение в тази му част. Счита, че възражението е редовно

подадено, основателно и не страда от посочените във въззивната жалба пороци. Излага, че възражението за прихващане, заявено в исковото производство, е отбранително защитно средство на ответника срещу предявен срещу него иск за парично вземане. С него може да се поиска отхвърляне на насрещната претенция изцяло или частично. Като процесуален способ на защита не изисква изискуемост и ликвидност на насрещното вземане. Правният му ефект настъпва с влизане в сила на съдебното решение, с което се установява съществуването на насрещното вземане, неговата изискуемост и ликвидност. Дори насрещното вземане да не е ликвидно и изискуемо към момента на релевиране на възражението, съдът е длъжен да го разгледа и да се произнесе по него, като обсъди всички събрани доказателства, тъй като съгласно чл.298,ал.4 от ГПК решението влиза в сила и по отношение на вземанията, предявени с възражение за прихващане, като спорното, неликвидно насрещно вземане става ликвидно. Санкционната разпоредба на чл.133 от ГПК предвижда ранна преклузия - правото на ответника да направи възражение за прихващане се погасява още във фазата на предварителната подготовка на делото в първоинстанционното производство с изтичането на срока за отговор на исквата молба.

Сочи, че в установения от закона срок е подаден отговор на исквата молба, в който е направено възражение за прихващане при условията на евентуалност, в случай че съдът не уважи възраженията за неоснователност на предявения от ищцата иск и намери същият за основателен, да уважи възражението за прихващане на ищцовата претенция с вземането за причинените от ищцата на работодателя вреди. Индивидуализирали са претенцията си като са посочили, че тя произтича от причинени от ищцата на ответното дружество вреди на стойност 385.лв. Изложили са подробно обстоятелствата, от които произтичат тези вреди и на които се основава искането им, а именно наложени на дружеството и заплатени от него глоби за извършени от ищцата нарушения на чл.21,ал.1 от ЗДвП през периода на трудовото й правоотношение с дружеството, докато е управлявала предоставени й от дружеството служебни автомобили, изпълнявайки трудовите си задължения. Описали са подробно в таблица издадените електронни фишове, с които са наложени глобите; автомобилите, с които са извършени нарушенията; размер на наложената глоба; размер на заплатената глоба и датата на плащането й от страна на дружеството. Представили са и доказателства, обосноваващи претенцията им. Не са посочили правна квалификация на възражението си за прихващане, но не са и длъжни да го правят, тъй като определянето на правната квалификация е задължение на сезирания съд. Не са претендирали или твърдели, че търсят ограничена имуществена отговорност, съответно не са представяли и доказателства в тази насока. Ищцата е тази, която в своята писмена защита твърди, че глобите за извършени от нея нарушения на чл.21,ал.1 от ЗДвП могат да ангажират единствено ограничена имуществена отговорност на работника по смисъла на чл.203,ал.1 от КТ, тъй като няма доказателства да са извършени умишлено, че са изтекли предвидените в чл.210,ал.2 от КТ преклузивни срокове и че тази ограничена отговорност е следвало да се реализира по реда на чл.410 от ГПК въз основа на предварително издадена по чл.210,ал.1 от КТ заповед, с която да се определи основанието и размерът на ограничената

имуществена отговорност и която да бъде връчена на ищцата. Всъщност с възражението за прихващане, направено с писмения отговор на исковата молба, претендират за реализиране на пълна имуществена отговорност по съдебен ред по чл.203,ал.2 от КТ, което е поддържано от тях и в представената по делото писмена защита и което правилно е възприето от първоинстанционния съд.

Не споделя и твърдението на ищцата, че от страна на първоинстанционният съд не са очертани релевантните за изхода на делото факти и не е направено разпределение на доказателствената тежест. Излага, че в доклада по делото, по който ищцата не е направила възражения и го е приела, съдът е определил доказателствената тежест, като е посочил, че „е тежест на ответника е да докаже релевираните с отговора оспорвания и възражения, вкл. и дължимите суми по възражението за прихващане, като установи твърдените положителни факти, от които извлича изгодни за себе си правни последици!". Разпределението касае техните права на страна, която прави възражението за прихващане и която носи тежестта за установяване на обстоятелствата има ли основания за подобно прихващане. В този смисъл счита, че първоинстанционният съд не е направил пропуск, засягащ процесуални права на ищцата, поради което не е основание за обжалване от страна на ищцата, тъй като с въззивната жалба не може да защитава чужди права.

Счита, че в съдебното решение съдът правилно е приложил материалния закон, като предвид установената фактическа обстановка е достигнал до правилния правен извод, че предявеното възражение за прихващане, поддържано в съдебно заседание, е за реализиране на пълна имуществена отговорност на работника по чл. 45 от ЗЗД, във вр. с чл.203,ал. 2 от КТ, тъй като са налице елементите от фактическия състав на чл.203,ал. 2 от КТ.

Относно наведените с въззивната жалба оплаквания от ищцата, че изводите, свързани със субективната страна на деянието са неоснователни и че така и не ставало ясно от решението въз основа на какви доказателства по делото съдът е приел, че и трите деяния от субективна страна са извършени именно под формата на евентуален умисъл, счита че съдът правилно е възприел, че извършените от ищцата деяния са извършени умишлено. Сочи, че управлявайки служебните автомобили със скорост, превишаваща допустимите по закон стойности, ищцата е извършила противоправно деяние, с което е осъществила административни нарушения по чл.21,ал.1 от ЗДвП, за които на основание чл.189,ал.4, вр. чл.182,ал.1 от ЗДвП са наложени административни наказания глоби. Съгласно чл.6 от ЗАНН административно нарушение е това деяние(действие или бездействие), което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред. Деянието е човешко волево поведение, което противоречи на правилата за поведение, чрез които се спазва установения ред на държавно поведение. За да бъде правно квалифицирано като административно нарушение е необходимо да бъде обявено за наказуемо, което се извършва с административно-наказателни разпоредби, но освен това трябва да е виновно. По аргумент

от чл.7 от ЗАНН деянието, обявено за административно нарушение (въздигнато в обективен елемент на административно-наказателна разпоредба) е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо. При умишлените деяния, деецът съзнава всички обективни факти от състава на административно-наказателната разпоредба, но въпреки това предприема действие или бездействие, което противоречи на установения ред на държавно управление. Непредпазливостта като форма на вина има два основни вида според съзнаването /самонадеяност/ или несъзнаването на другите обективни факти от състава на административното нарушение, но във всички случаи, непредпазливия деец не съзнава връзката между поведението си и забранения резултат. Поради това и непредпазливите деяния са винаги резултатни - деецът отговаря за реално настъпилите и забранени фактически промени, чрез които се засяга защитения обект, когато е бил длъжен и е могъл да ги предвиди. Поради това и резултатните нарушения (правна квалификация на виновното деяние) са описани задължително според съставомерния резултат, за който дейците имат представи - при умисъл, или не го предвиждат, несъзнавайки причинно-следствената връзка между поведението си и неговите присъщи, забранени последици. При формалните административни нарушения, деянието е описано като поведение, противно на диспозицията на онази правна норма от установения ред на управление, която предвижда задължения за действия или бездействия. Оттук и извода, че неспазването на ограниченията за скорост на движение на моторните превозни средства е умишлено деяние, което е въздигнато във формално по своя вид административно нарушение - водачът знае закона, поради което не би могъл да се позове на небрежност. Съответно то само по себе си уврежда защитения обект - установения ред на управление и не би могло да има фактически резултат, а ако има такъв и той е забранен (противоправен), то резултатният състав поглъща формалния, а последният обикновено се съдържа като конкретно изпълнително деяние на поглъщащото резултатно административно нарушение. Водачът, като длъжен да знае закона, възприел вида на пътя, по който се движи и знаейки, че управлява МПС, виновно нарушава правилата за скорост, действа умишлено- съзнателно не съобразява законовите ограничения на скоростта, т.е. ограничението като обективен съставомерен елемент му е известно. Всички съставомерни елементи са факти от обективната действителност, дори и вината, макар да е субективен, но се извлича от доказателствата за тяхното съзнаване, или от преценката, че е могло да се знаят. Ищцата е формирала съзнание за това, че управлява предоставените ѝ от ответното дружество служебни автомобили, знаела е с каква скорост се движи, както и какво е действащото ограничение на скоростта на посочените пътни участъци, т.е. в съзнанието ѝ се е отразил фактът на извършеното превишаване на ограничението на скоростта на движение. Тя е съзнавала характера на установените в закона забрани, както и че с нарушаването им осъществява нарушения и въпреки това е предприела действия, нарушаващи ги. Същата е предвиждала настъпването на обществено опасните последици и дори с поведението си да не ги е целяла, ги е допуснала. Затова счита, че изводите, направени от съда за формата на вината, са правилни и обосновани, подкрепени и от съдебната практика.

Напълно обосновано и правилно първоинстанционният съд е приел, че са доказани основанията по чл.203,ал.2 от КТ за ангажиране на пълна имуществена отговорност на ищцата за претърпени от дружеството-ответник вреди, поради което счита, че решението в частта, с която е уважено възражението за прихващане на ищцовата претенция с насрещното им вземане на стойност от 385 лв. за причинени ни от ищцата вреди, е допустимо, правилно,обосновано и постановено при пълно спазване на съдопроизводствените правила, поради което не следва да бъде отменено.

Моли решението да се потвърди в обжалваната част и им се присъдят направените съдебно-деловодни разноски.

В съдебно заседание въззивникът се представлява от адв.Г.-АК-Севлиево,който поддържа въззивната жалба и моли да се уважи.прави възражение за прекомерност на възнаграждението на пълномощника на въззиваемия.

Въззиваемият не изпраща представител в съдебното заседание. В писмено становище поддържа отговора на въззивната жалба.Моли да се присъдят направените по делото разноски.

От събраните по делото доказателства- приложените по гр.д.№1069/2020г. на РС-Ловеч,както и становищата на страните, преценени поотделно и в съвкупност, съдът приема за установено следното:

По допустимостта на въззивното производство съдът се произнесе с определението си по чл.267 от ГПК,като прие,че е обоснована. Въззивната жалба е подадена е в срок и от легитимирано лице. Отговаря на изискванията на чл.262,във вр.с чл.260 и чл.261 от ГПК и съдът я приема за редовна.

При проверката си по реда на чл.270 от ГПК въззивната инстанция не открива пороци, водещи до нищожност.

Не са налице и основания за недопустимост на първоинстанционното решение. Въззивникът твърди, че в обжалваната част,с която съдът се е произнесъл по възражението по чл.203,ал.2 от КТ,е недопустимо, тъй като е постановено по непредявен иск.

Не може да се сподели това твърдение. Възражението за прихващане е заявено от ответника своевременно и в съответствие с изискването на чл.133 от ГПК с отговора на исковата молба. Прието е от съда, отразено е в направения по реда на чл.146 от ГПК доклад, съответно указана е доказателствената тежест и по него. При тези констатации съставът намира,че са били изпълнени всички процесуални изисквания за предявяване на възражението и правилно, след като е уважил главния иск, съдът се е произнесъл и по него.

Съдът преминава към проверка по реда на чл.271 от ГПК по същество на правилността на атакуваното решение.

По същество.

Не се спори между страните, че въз основа на Трудов договор №91/26.02.2014г., през периода 26.02.2014г. - 14.05.2020г., К.К. е работела в ответното дружество, заемала е длъжността „Експерт търговия“ (Професионална хигиена). Със Заповед №1169/12.05.2020г., на основание чл.326,ал.1 от КТ, по нейна инициатива трудовото й правоотношение е прекратено въз основа на подадено предизвестие, считано от 14.05.2020г. Работодателят е приложил товарителницата, с която чрез куриер „Еконт Експрес“, е изпратил заповедта на 13.05.2020г., връчена на К.К. на 15.05.2020. Прекратяването на трудовото правоотношение не се оспорва между страните.

Установява се, че страните са имали кореспонденция по електронната поща във връзка с оформяне и връщане на ищеца на трудовата й книжка. К. е изпратила две съобщения – от 22.05.2020г. и от 03.07.2020г., с които е направила, че все още не е получила трудовата си книжка, с молба да ѝ се изпрати до офис на куриер „Еконт“-Ловеч, до поискване. Това е сторено от ответника на 08.07.2020 г., когато по избрания от ищцата начин и чрез посочения от нея куриер, трудовата книжка е изпратена с товарителница № 1050318745741 от същата дата, съответно-е получена от нея на 13.07.2020 г.

Междувременно- на 10.07.2020г., ищцата е подала жалба с вх.№20069078 до Инспекцията по труда, с искане да се извърши проверка за извършено от работодателя нарушение по чл.350, ал.1 от КТ и неправомерно задържане на трудовата й книжка.

По инициатива на ответника по делото е разпитан като свидетел П.С.П.-управител на ответното дружество през процесния период. Свидетелят потвърждава, че К.К. е работила при тях на длъжността „търговски мениджър“. От м.декември 2019г. до средата на м.април 2019г. е ползвала отпуск по болест. През този период са контактували главно по телефона. Поради дългосрочния отпуск назначили друго лице на длъжността и поискали от К. да върне зачисленото й служебно имущество - лек автомобил и лаптоп. Автомобила взели, но лаптопът оставал при ищцата. По-късно го предала, но отказала да подпише приемо-предавателен протокол. Работодателят установил, че е изтрита цялата служебна информация. По отношение на трудовата книжка свидетелят заявява, че е била оформена едновременно с подписването на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение. В телефонен разговор с ищцата се разбрали да се видят в гр.Ловеч, където да ѝ предаде трудовата книжка, а тя да подпише протокол. Поради пандемичната обстановка срещата не се състояла. Обяснява, че държали да ѝ предадат книжката лично. Не са ѝ отправяли официално покана за получаване на трудовата книжка.

За обосноваване на възражението си за реализиране на отговорността на работника по реда на чл.203,ал.2 от КТ ответникът представя пълномощни, с които е предоставил на К.К. пълномощия да управлява т.а.с марка „Фолксваген голф“ с ДК№ ***** и л.а.с марка „Фолксваген Т-Рос Desingn“ с ДК№ *****. Страните не спорят, че пълномощията са предоставени във връзка с изпълнение на трудовите й функции.

Ответникът представя 3 бр. електронни фиша за налагане на глоба, издадени от МВР:

- Фиш серия К №2197098 от 01.08.2018г., за нарушение по чл.21,ал.1 от ЗДвП-превишение на скоростта, извършено с т.а.с марка „Фолксваген голф“ с ДК№ *****,

-Фиш серия К №2485363 от 01.12.2018г., за нарушение по чл.21,ал.1 от ЗДвП-превишение на скоростта,извършено с т.а.с марка „Фолксваген голф“ с ДК№ ***** и

-Фиш серия К №2972633 от 26.08.2019г., за нарушение по чл.21,ал.1 от ЗДвП-превишение на скоростта, извършено с л.а.с марка „Фолксваген Т-Roc Desingn“ с ДК№ *****.

Ангажирана е отговорността на собственика на автомобилите- „П.“ЕООД, представлявано от П.С.П.. Към всеки фиш е приложен протокол за извършеното заснемане с автоматизирано техническо средство. Представени са и съответни пътни листи, издадени на името на К.К.. С квитанция №3 от 25.06.2020г. се установява, че на 25.06.2020г. от „П.“ЕООД, представлявано от П.С.П., са изплатени наложени глоби по посочени фишове,между които и процесните- общо за тях сумата 385лв.

Предмет на въззивна проверка е постановеното решение единствено в частта,с която е уважено възражението на ответника за прихващане на вземане на работодателя по реда на чл.203,ал.2 от КТ. В частта,с която е уважено претендираното от ищцата обезщетение по чл.226,ал.3 от КТ, решението не е обжалвано и е влязло в законна сила.

При така зададените граници на въззивен контрол,съставът приема, че е сезиран с възражение по реда на чл.203,ал.2 от КТ- претенция на работодател за реализиране на пълна имуществена отговорност на работника, за умишлено причинени вреди.

Съгласно чл.203,ал.2 от КТ отговорността се определя от гражданския закон, а процедурата е по общия исков процес-чл.211 от КТ. Няма спор,че претенцията на работодателя може да се предяви като главен иск,а също и под формата на възражение в исков процес,при наличие на предпоставките за прихващане,съгласно чл.103 и сл.от ЗЗД. В случая изключението по чл.105 от ЗЗД не е приложимо,тъй като вземането, с което се прихваща не попада в изброените категории.

Въззивникът твърди, че при заявяване на възражението си работодателят не е формулирал точно кой вид имуществена отговорност на ищцата ангажира- пълната или ограничената.

Действително-при формулиране на претенцията си ответникът не е посочил правно основание, но както е известно- не е и задължен, правомощие на съда е да даде тези правни рамки на спора. Видно от предложения на страните доклад, съдът е приел,че е сезиран с възражение,възпроизвеждайки искането и фактите и обстоятелствата,на които ответникът го основава. Пропускът да посочи правната квалификация на възражението на ответника (съгл.чл.146,ал.1,т.2 от ГПК) не е довело до нарушаване на правата на страните, тъй като в доклада доказателствената тежест е разпределена точно, ясно и правилно. С оглед липсата на възражения от страните,следва да се приеме,че докладът е разбран и споделен от тях. В съдебното решение РС-Ловеч е изложил подробни мотиви кой вид отговорност ангажира работодателят, в коя хипотеза, с конкретната правна квалификация.

По съществото на възражението съставът напълно споделя мотивите на първонстанционния съд и по реда на чл.272 от ГПК препраща към тях.

Съставът намира, че са ангажирани категорични доказателства за претърпяната от „П.“ ЕООД имуществена вреда и основанието да я търси от ищеца по реда на чл.203, ал.2 от КТ. С представената квитанция, в която се откриват като основание за плащане и процесните три фиша, се обосновава направения разход. Доказана е и относимостта на този разход с трудовата дейност на ищеца- представените пътни листи обосновават, че пътуванията са били при или по повод упражняване на възложените ѝ трудови функции, с оглед на които работодателят е предоставил и управление на МПС. Видно е че има съвпадение между местата, на които е установено нарушението на ЗДвП и траекторията, в която са ѝ възложени задачи.

Спорен е въпросът при каква форма на вина са извършени деянията. Известно е, че основният критерий за диференциране на ограничената и пълна имуществени отговорности по КТ, е формата на вина, при която са извършени вредите. Наличието на умишъл в действията на работника / служителя, обосновават право на работодателя да търси реализиране на пълна имуществена отговорност.

При съобразяване на спецификата на деянието и установените по делото факти и обстоятелства, съставът намира, че е налице евентуален умишъл по см. на чл.11, ал.2 от НК за извършване на процесното нарушение.

Съгласно чл.11(2) Деянието е умишлено, когато деецът е съзнавал общественотоопасния му характер, предвиждал е неговите общественотоопасни последици и е искал или допуснал настъпването на тези последици.

Към този извод сочи спецификата на процесното административно нарушение, а именно превишение на разрешената скорост за движение на МПС, съгласно чл.21, ал.1 от ЗДвП. Касае е за формално деяние, което е налице още с факта на извършването му. Увреждането на установения ред за движение по пътищата е настъпило със самото управление в нарушение на максимално разрешената скорост. Водачът, притежаващ надлежно свидетелство за управление, е длъжен да знае правилата за движение и в частност ограниченията в разрешената скорост и да ги съобразява. Прекращайки тази законово установена граница за водача е ясно, че извършва нарушение- т.е. съзнава обществената опасност на деянието си, съответно- допуска възможните общественотоопасни последици от управлението с такава скорост. Касае се за преценка на обективно осъществили се факти, а не за субективната им интерпретация от страна на водача. Превишението на скоростта е налице, констатирано е надлежно от компетентните органи и дори и да не е целяла настъпване на общественото опасните последици от деянието си, водачът ги е допускала. Видно е, че не се касае за изолиран случай, тъй като и трите нарушения са идентични, извършени при сходни условия и превишение. И трите нарушения са извършени при упражняване на трудовите функции- видно от приложените пътни листи, което налага извод за осъзнаване от работника, че с действията си би могла да доведе до ангажиране на административно-наказателната отговорност на работодателя, съответно- до имуществена вреда- предвидената за деянието глоба.

По изложените съображения съставът намира, че с наведените факти, обстоятелства и твърдения, работодателят е обосновал умишленото нанасяне на имотна вреда от страна на ищеца, във времето на действие и изпълнение на трудовия договор с К.К.. С оглед на това доказано е наличието на насрещното му вземане с правно основание чл.203, ал.2 от КТ към работника и правилно е уважено искането за прихващане.

Затова съдът намира, че в обжалваната му част Решение №260132/17.12.2020г., пост. по гр.д.№1069/2020г.на РС-Ловеч е правилно и законосъобразно и следва да се потвърди.

По разноските.

При този изход въззиваемият има право на възстановяване на направените по делото разноски. От страна на „П.“ЕООД е заявено такова искане, но не са представени доказателства за направен разход, поради което разноски не следва да се присъждат.

По изложените съображения и на основание чл.272 от ГПК Ловешкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло **Решение №260132/17.12.2020г.,пост.по гр.д. №1069/2020г.на РС-Ловеч, в обжалваната му част**, с която е уважено възражението на „П.“ ЕООД с ЕИК *****, седалище/адрес на управление в гр.***, представлявано от управителя Д.И., за прихващане с насрещно вземане на К. П. К. с ЕГН *****, с постоянен адрес в гр.***, за обезщетение по чл.226,ал.2 от КТ, на вземане с правно основание чл.203,ал.2 от КТ,в размер на 385лв.- представляваща причинени от К. П. К. на работодателя имуществени вреди, **като правилно и законосъобразно.**

С оглед обжалваемия интерес и на основание чл.280,ал.3,т.3 от ГПК решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____